

HOMOKI FELHŐK

IRTA: SÍK SÁNDOR

(Bajor Erdő. 1935 július,)

Gránit hegyek alkonyatában
Némán hullámszik a tó.
Ez a mohos fal, ez a lándzsás erdő,
Ez az acél víz olyan ríkató!
Gondolataim szöcske ballonát
Erőszakos kezekkel visszatartom:
Nem, nem, itt nem akarok sírni,
Ha nem sírtam otthon a Tiszaparton.

Elhessegetek mindent, ami fájó.
Szállj rám, szelíd szél, gombaiiflatú!
Nem akarom, hogy az eszembe jusson
A Csorba-tó meg a Szent Anna-tó.
Az édes Balatonra gondolok,
A Rákos-menti fűzeket sóhajtom
És a legszebbet, a legszomorúbbat:
A felhőket a zsongó Tiszaparton.

Aranypárás alföldi alkonyok,
Felhőcsodáló mély tanyai csendek,
Rozsillatú, almaillatú szellők,
Homoki felhők, hozzátok esengek.
Felétek fájdt ez a néma tó
És ez a mozdulatlan gránit alkony.
Gomolyogni, lengeni akarok,
Mint a könnyű felhők a Tiszaparton.

Alföldi felhők, gyönyörű csodák,
Színesebbek a gazdag délibábrál,
De jól el lehet veszni bennetek,
Mikor az emlék, amikor a vágy fáj!

A kérgestalpú ácsorgó magyar,
Kinek a földön nincs ügyére pardon,
Az égből kap bennetek enyhülést,
Ha elhever a forró Tiszaparton.

Ti jóságosan játszotok vele,
Jóllakatjátok szegény szeme-száját,
Mutattok neki tündérszépeket,
Atilla kincsét, Mátyás palotáját.
Irtok aranyat, akár az igazság,
Rózsát, akár a boldog-ember-arcon :
Mindent ami szép, mindent ami nincs
Álmodhatunk az álmos Tiszaparton.

Lesz még szőlő és lesz még lágym kenyér !
Mehalt a Krisztus az esettekért is !
Akár a dacos felhők odafent,
Úgy tornyosodik bennünk az a z é r t i s.
Az aranyos jövőt a síma ég
Elébünk bontja, mint egy tiszta karton ;
Teleírjuk arannyal : tetteinkkel.
Hősök vagyunk a felhős Tiszaparton.

Felhők, akik az Arber-csúcs felett
Most álmatag bíborban megjelentek,
Az otthoniak küldenek talán,
Hogy elhozzátok a tiszai csendet?
Hogy a könnyet, amely az idegenben
Olyan régóta szorongatja torkom,
Elsírjam meghitt árnyatok alatt,
Otthonosan, akár a Tiszaparton?